

Překážka věci rozsouzené

Žalobci, jemuž nebyla připuštěna změna žaloby, nic nebrání v zahájení nového řízení ohledně nároku uplatněného (nepřipuštěnou) změnou žaloby. Ke změně žaloby může dojít kdykoliv za řízení, dokud nebylo vydáno rozhodnutí, kterým se řízení končí. Nastala-li již v řízení koncentrace (§ 118b o. s. ř.), nejsou změnou žaloby dotčeny její účinky. Změna žaloby je možná i za odvolacího řízení, avšak jen tehdy, pokud to nemá za následek uplatnění nového nároku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 3084/2011, ze dne 25.4.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce F.T. B. V., se sídlem v A., Nizozemské království, zastoupeného JUDr. P.V., advokátem, se sídlem v P., proti žalovaným 1/ JUDr. F. H., advokátu, jako správci konkursní podstaty úpadkyně Ing. L. S., a 2/ Mgr. K. M., zastoupené JUDr. E. M., advokátkou, se sídlem v Č.B., o určení pohledávky, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 33 Cm 92/2003, o dovolání druhé žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. prosince 2010, č. j. 13 Cmo 276/2009-387, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 19. června 2009, č. j. 33 Cm 92/2003-337, určil Městský soud v Praze, že žalobce má za úpadkyni Ing. L. S. pohledávku ve výši 10.000.000,- Kč s právem na oddělené uspokojení této pohledávky ze zpeněžení označených nemovitostí v katastrálním území D. (dále jen „nemovitosti“), s tím, že tato pohledávka bude v konkursním řízení uspokojena pouze z výtěžku zpeněžení nemovitostí (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (body II. a III. výroku).

Šlo o v pořadí třetí rozsudek soudu prvního stupně ve věci. První rozsudek ze dne 6. dubna 2004, č. j. 33 Cm 92/2003-132, jímž soud prvního stupně nepřipustil změnu žaloby co do podoby tzv. žalobního petitu (body I. a II. výroku), zamítl žalobu o určení pravosti pohledávky (bod III. výroku), zastavil řízení v rozsahu týkajícím se určení pravosti příslušenství pohledávky (bod IV. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (body V. a VI. výroku), zrušil odvolací soud v zamítavém výroku a v závislých výrocích o nákladech řízení usnesením ze dne 7. prosince 2006, č. j. 13 Cmo 215/2006-168. Současně odvolací soud tímto usnesením odmítl odvolání proti bodům I. a II. výroku rozsudku soudu prvního stupně. Druhý rozsudek ze dne 10. května 2007, č. j. 33 Cm 92/2003-238, jímž soud prvního stupně určil, že žalobce má za úpadkyni pohledávku ve výši 10.000.000,- Kč a rozhodl o nákladech řízení, zrušil odvolací soud usnesením ze dne 5. června 2008, č. j. 13 Cmo 368/2007-283. Současně odvolací soud tímto usnesením připustil změnu žalobního petitu tak, že žalobce se domáhá určení, že má za úpadkyni pohledávku ve výši 10.000.000,- Kč, s právem na její oddělené uspokojení ze zpeněžení nemovitostí, a nařídil, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný soudce.

K odvolání žalovaných Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil třetí rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý a třetí výrok).

Odvolací soud - odkazuje na skutková zjištění soudu prvního stupně, na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2005, sp. zn. 29 Odo 396/2003 (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 31/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jen „R 31/2007“), na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2005, sp. zn. 29 Odo 390/2003 (jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 75/2006 Sbírky

soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jen „R 75/2006“), a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. dubna 2006, sp. zn. 29 Odo 481/2004 (rozhodnutí jsou - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu) - přitakal závěru soudu prvního stupně, že právní předchůdce žalobce již v přihlášce pohledávky uplatnil nárok na její uspokojení z výtěžku zpeněžení nemovitostí, což promítl i do svých dalších „návrhů“, zejména pak do návrhu z 19. února 2007, jímž ve stanovené lhůtě reagoval na druhou výzvu prvního žalovaného a formuloval žalobní petit do podoby, o níž rozhodl soud prvního stupně odvoláním napadeným rozsudkem.

Odvolací soud doplnil, že odmítnutí odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 2004 v části týkající se nepřipustění změny žalobního petitu nezaložilo překážku věci pravomocně rozsouzené, neboť rozsudek byl „jako takový“ zrušen. Reagoval-li žalobce řádně a včas na výzvu, bylo rozhodnutí o „změně“ žaloby ryze formálním vyjádřením určitého procesního postupu v řízení, jímž byla tato okolnost vzata na vědomí, což se nakonec projevilo ve zrušujícím usnesení odvolacího soudu ze dne 5. června 2008 (jímž odvolací soud také připustil změny žaloby). Takto provedená formulace žalobního petitu podle odvolacího soudu po obsahové stránce nevybočuje z požadavku na jeho znění vysloveného Nejvyšším soudem v R 75/2006.

Odvolací soud dále dovodil, že nedošlo k promlčení samotné pohledávky žalobce za osobním dlužníkem společností I. a. s. (dále jen „společnost I“) a ve smyslu § 100 odst. 2 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, ani k promlčení zástavního práva, neboť žalobce (jeho právní předchůdce) uplatnil 4. března 1998 žalobou vůči společnosti I nárok na zaplacení pohledávky z úvěrové smlouvy. Ve smyslu § 402 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), tedy přestala běžet čtyřletá promlčecí doba, a proto nebylo namístě se ani zabývat následky ujednání v dodatku č. 1 úvěrové smlouvy, jímž měla být prodloužena splatnost úvěru. Právo bylo u soudu v každém případě uplatněno před uplynutím promlčecí doby. Jestliže žalobce přihlásil pohledávku do konkursu na majetek úpadkyně v dubnu 2000, stalo se tak podle odvolacího soudu v průběhu desetileté promlčecí doby (počítané též od 10. září 1994) ve smyslu § 408 odst. 1 obch. zák.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala druhá žalovaná dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), namítajíc, že je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tedy že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požadujíc, aby Nejvyšší soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i všechna předchozí rozhodnutí ve věci samé vydaná odvolacím soudem a soudem prvního stupně, vyjma prvního rozsudku soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 2004.

Konkrétně dovolatelka namítá, že poté, co body I., II. a IV. výroku rozsudku soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 2004 nabyly právní moci, bránilo dalšímu pokračování řízení to, že „o nároku žalobce bylo pravomocně rozhodnuto“ a v důsledku zastavení řízení se pohledávka promlčela. Podle dovolatelky tak odvolací soud pochybil, jestliže usnesením ze dne 5. června 2008 připustil změnu žalobního petitu. Řízení mělo být zastaveno.

Dále dovolatelka uvádí, že doručil-li nový správce konkursní podstaty žalobci novou výzvu k podání incidenční žaloby, měl žalobce uplatnit nový nárok samostatnou žalobou. Nelogicky však byla připuštěna změna žaloby v řízení, které „bylo pravomocně zastaveno“. Z uvedeného dovolatelka dovozuje, že incidenční žaloba byla podána po lhůtě a že nárok žalobce „tedy zanikl“. Dovozuje rovněž, že i kdyby nešlo o překážku věci rozsouzené, odvolací soud by připuštěním změny žaloby porušil zásadu koncentrace řízení dle § 118b o. s. ř.

Dovolatelka též namítá, že žalobcem uplatňovaná pohledávka sice směřuje k oddělenému uspokojení z prodeje nemovitostí, ale „byla zastavena za pohledávku třetího subjektu“ (společnosti I); žalobce tedy nemá za úpadkyni žádnou pohledávku, která by byla jeho vlastní pohledávkou.

Zákonem č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. ledna 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použijí dosavadní právní předpisy (tedy vedle zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007, i občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2007). Srov. k tomu též důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. září 2010, sp. zn. 29 Cdo 3375/2010, uveřejněného pod číslem 41/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek.

Dovolání v této věci je přípustné dle § 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř., nikoli však důvodné.

Nejvyšší soud úvodem podotýká, že byť dovolatelka formálně ohlašuje pouze dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., částí dovolacích námitek, podle nichž odvolací soud zatížil řízení závažnými procesními vadami, vystihuje (posuzováno podle obsahu) dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř., jímž lze odvolacímu soudu vytýkat, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro posouzení důvodnosti dovolání jsou podstatná především tato zjištění:

1/ Právní předchůdce žalobce (Konsolidační banka Praha, s. p. ú.) dne 20. dubna 2000 přihlásil do konkursního řízení vedeného na majetek úpadkyně pohledávku vzniklou z úvěrové smlouvy uzavřené mezi Českou spořitelnou, a. s. a společností I., zajištěnou do výše 10.000.000,- Kč zástavním právem k nemovitostem, jejichž vlastníci byla podle kupní smlouvy ze dne 3. listopadu 1995 úpadkyně. Právní předchůdce žalobce v přihlášce uplatnil právo na oddělené uspokojení ze zpeněžení nemovitostí.

2/ Při přezkumném jednání dne 19. března 2003 tuto pohledávku popřela tehdejší správkyne konkursní podstaty i druhá žalovaná. Správkyne konkursní podstaty popřela pohledávku „co do nároku, výše i právního důvodu v plném rozsahu“ s odkazem na promlčení pohledávky a skutečnost, že nejde o obligačního dlužníka; popřela i právo na oddělené uspokojení.

3/ Výzvou ze dne 18. dubna 2003 oznámila tehdejší správkyne konkursní podstaty žalobci, že ona a druhá žalovaná popřely jeho pohledávku a poučila jej, že se může domáhat určení svého práva ve třicetidenní lhůtě. Výzva neobsahovala poučení o následcích nepodání žaloby.

4/ Další výzvu k podání incidenční žaloby vyhotovil současný správce konkursní podstaty (první žalovaný) dne 15. ledna 2007.

V takto ustaveném skutkovém rámci se Nejvyšší soud zabýval věcí nejprve v rovině jejího právního posouzení.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Námítka dovolatelky, že pohledávka žalobce se promlčela, vychází z jejího (nesprávného) přesvědčení, že řízení o určení pohledávky žalobce ve výši 10.000.000,- Kč bylo zastaveno.

Dovolatelka nicméně přehlédla, že pod bodem IV. výroku prvního rozsudku nezastavil soud prvního stupně řízení o žalobě jako celku, nýbrž (na základě částečného zpětvzetí žaloby dle § 96 o. s. ř.) jen co do požadavku na určení, že žalobce má za úpadkyni „pohledávku ve výši příslušenství pohledávky“ 10.000.000,- Kč. Řízení o určení pohledávky žalobce za úpadkyni ve výši 10.000.000,- Kč (představující jistinu) naopak skončeno nebylo, neboť první rozsudek soudu prvního stupně zrušil v zamítavém výroku (ohledně jistiny) odvolací soud usnesením ze dne 7. prosince 2006 (a věc v

tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení).

Jiné argumenty, jimiž by zpochybnila závěr odvolacího soudu, že nedošlo k promlčení pohledávky žalobce za společností I ani k promlčení zástavního práva, dovolatelka v dovolání neuplatňuje.

Dovolatelka dále tvrdí, že incidenční žaloba byla „podána na základě výzvy po lhůtě, kterou nelze nijak zhojit“.

Tato námitka nemůže být důvodná již proto, že odvolací soud dospěl k závěru o včasnosti podané žaloby (včetně uplatnění změny žaloby) poté, co dovodil, že výzva původní správkyne konkursní podstaty žalobci ze dne 18. dubna 2003 byla vadná a že za řádnou výzvu, od jejíhož doručení žalobci se teprve odvíjí běh třicetidenní lhůty k uplatnění pohledávky u soudu dle § 23 odst. 4 ZKV, je nutno považovat až výzvu současného správce konkursní podstaty (prvního žalovaného) ze dne 15. ledna 2007. Tento závěr nebyl dovoláním zpochybněn.

Dovolatelka konečně namítá, že žalobce nemá za úpadkyní (zástavní dlužníci) žádnou pohledávku, která by byla „jeho vlastní pohledávkou“; má pouze pohledávku za společností I jako obligačním dlužníkem.

Již v R 31/2007 Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr, že v případě prohlášení konkursu na majetek zástavního dlužníka odlišného od osobního dlužníka, je-li zajištěná pohledávka splatná, je zástavní věřitel oprávněn přihlásit ji jako peněžitou pohledávku s právem na oddělené uspokojení i v konkursu vedeném na majetek dlužníka zástavního. Pohledávka zástavního věřitele uplatněná v konkursu vedeném na majetek zástavního dlužníka pouze z titulu zástavního práva se považuje za uspokojenou zástavním dlužníkem, jakmile je zástavnímu věřiteli v tomto konkursu vyplaceno 70 % čistého výtěžku zpeněžení na něj připadajícího. Na rozvrhu výtěžku zpeněžení ostatního majetku zástavního dlužníka se zástavní věřitel již nepodílí ani v rozsahu zbývajících 30 % čistého výtěžku zpeněžení zástavy.

Napadený rozsudek, který se R 31/2007 výslovně odvolává, je s těmito závěry v souladu.

Právní posouzení věci odvolacím soudem se tudíž dovolatelce v mezích dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. uplatněnými argumenty nepodařilo zpochybnit.

K dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.

Ohledně dispozitivních úkonů žalobce v průběhu řízení před soudy nižších stupňů se z obsahu spisu podává, že:

1/ Žalobou ze dne 13. května 2003, podanou dne 15. května 2003, se žalobce domáhal určení, že má za úpadkyní pohledávku přihlášenou v konkursním řízení ve výši 10.000.000,- Kč s příslušenstvím. Ve skutkových tvrzeních především uváděl, že má za společností I pohledávku z úvěrové smlouvy v celkové výši 46.726.051,12 Kč, která je do výše 10.000.000,- Kč zajištěna zástavním právem k nemovitostem, jež jsou ve vlastnictví úpadkyně a byly zahrnuty do konkursní podstaty.

2/ K výzvě soudu prvního stupně k odstranění vad žaloby dle § 43 odst. 1 o. s. ř., (usnesením ze dne 14. listopadu 2003, č. j. 33 Cm 92/2003-5), spočívající v neuvedení bydliště první žalované (jíž byla tehdejší správkyne konkursní podstaty JUDr. H. H.), řádného petitu a odůvodnění žaloby (skutkových tvrzení o existenci sporné pohledávky), žalobce v podání ze dne 27. listopadu 2003 (č. l. 6-10), označeném jako „změna žaloby“ mimo jiné „požádal“ soud o souhlas se „změnou žaloby“ tak, že se domáhá určení, že:

- má za společností I pohledávku ve výši 46.726.051,12 Kč, která je zajištěna zástavním právem k nemovitostem,

- má za úpadkyní pohledávku ve výši 10.000.000,- Kč, přihlášenou v konkursním řízení, a právo na

oddělené uspokojení této pohledávky ze zpeněžení nemovitostí.

3/ Podáním doručeným soudem dne 22. ledna 2004 (č. l. 30-33) požadoval žalobce kromě určení, jehož se domáhal v podání ze dne 27. listopadu 2003, ještě určit, že má jako oddělený věřitel právo na vydání 70 % výtěžku ze zpeněžení předmětu zástavy až do výše 10.000.000,- Kč.

4/ V podání doručeném soudem dne 19. února 2007 (č. l. 186-192) žalobce opětovně navrhl změnu žaloby tak, že se domáhá určení, že má za úpadkyní pohledávku ve výši 10.000.000,- Kč, přihlášenou v konkursním řízení, a právo na oddělené uspokojení této pohledávky ze zpeněžení nemovitostí s dovětkem, že jeho pohledávka bude v konkursním řízení uspokojena pouze z výtěžku zpeněžení (zastavených) nemovitostí.

5/ Stejný návrh na připuštění změny žaloby (jako ad 4/) učinil žalobce ústně do protokolu při jednání před odvolacím soudem dne 5. června 2008.

S přihlédnutím k dosavadnímu průběhu řízení není důvodná především námitka, že dalšímu pokračování v řízení o žalobě bránila právní moc bodu IV. výroku rozsudku soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 2004. Jak Nejvyšší soud vysvětlil výše, řízení o určení pohledávky žalobce za úpadkyní ve výši 10.000.000,- Kč (představující jistinu) tímto výrokem skončeno nebylo; opačné tvrzení dovolatelky odporuje obsahu spisu.

Důvodná není ani argumentace vážící se k právní moci bodů I. a II. výroku rozsudku soudu prvního stupně ze dne 6. dubna 2004.

Podle § 159a odst. 5 o. s. ř. jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

Dle ustanovení § 167 odst. 2 o. s. ř., není-li dále stanoveno jinak, užije se na usnesení přiměřeně ustanovení o rozsudku.

Ustanovení § 95 o. s. ř. pak určuje, že žalobce (navrhovatel) může za řízení se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení. Změněný návrh je třeba ostatním účastníkům doručit do vlastních rukou, pokud nebyli přítomni jednání, při němž ke změně došlo (odstavec 1). Soud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněném návrhu. V takovém případě pokračuje soud v řízení o původním návrhu po právní moci usnesení (odstavec 2).

Podle § 211 o. s. ř. pro řízení u odvolacího soudu platí přiměřeně ustanovení o řízení před soudem prvního stupně, pokud není stanoveno něco jiného.

Podle § 216 odst. 2 o. s. ř. v odvolacím řízení nelze uplatnit nový nárok.

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení občanského soudního řádu již v době vydání prvního rozsudku soudu prvního stupně ze dne ze dne 6. dubna 2004 a později nedoznala změn.

Dovolatelkou označené výroky, byť tvoří součást prvního rozsudku soudu prvního stupně ze dne ze dne 6. dubna 2004, mají povahu usnesení ve smyslu § 95 odst. 2 o. s. ř.

Obecně platí, že nepřipustí-li soud změnu žaloby (usnesením dle § 95 odst. 2 o. s. ř.), nelze tutéž změnu žaloby uplatnit znovu, ledaže by se změnily předpoklady, za nichž soud o změně žaloby původně rozhodoval (srov. v literatuře např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009 /dále jen „Komentář“/, str. 624). Rozhodne-li soud, že žalobcem navrženou změnu žaloby nepřipouští (§ 95 odst. 2 o. s. ř.), má to za následek, že nárok uplatněný změnou žaloby nebude v řízení projednáván, že o něm nebude rozhodnuto a že ani nenastanou hmotněprávní účinky změny žaloby; hodlá-li žalobce i poté nárok uplatňovat u soudu,

musí tak učinit žalobou a tím o něm zahájit nové řízení (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. června 2003, sp. zn. 21 Cdo 387/2003, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 8, ročník 2003, pod číslem 139).

O překážku věci pravomocně rozhodnuté (*rei iudicatae*) ve smyslu § 159a odst. 5 o. s. ř. však dozajista nejde; mimo jiné právě proto, že žalobci, jemuž nebyla připuštěna změna žaloby, nic nebrání v zahájení nového řízení ohledně nároku uplatněného (nepřipuštěnou) změnou žaloby.

Platí rovněž, že ke změně žaloby může dojít kdykoliv za řízení, dokud nebylo vydáno rozhodnutí, kterým se řízení končí. Nastala-li již v řízení koncentrace (§ 118b o. s. ř.), nejsou změnou žaloby dotčeny její účinky. Změna žaloby je možná i za odvolacího řízení, avšak jen tehdy, pokud to nemá za následek uplatnění nového nároku (srov. v literatuře opět Komentář, str. 623 a v judikatuře např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. září 2008, sp. zn. 26 Cdo 2962/2007).

V posuzované věci žalobce ještě před nařízením jednání usoudil, že pro úspěch v řízení musí změnit žalobní petit tak, aby odrážel skutečnost, že jeho tvrzená pohledávka za úpadkyní může být v konkursu uspokojena pouze z výtěžku zpeněžení (zastavené) nemovitostí. Poprvé navrhl připuštění změny žaloby již podáním ze dne 14. listopadu 2003 a tento svůj návrh posléze několikrát zopakoval. Soud prvního stupně opakovaně návrh na změnu žaloby nepřipustil, což odvolací soud považoval za procesní pochybení, které vyústilo ve zrušení (v pořadí druhého) rozsudku soudu prvního stupně ze dne 10. května 2007. Odvolací soud tak učinil usnesením ze dne 5. června 2008, v jehož rámci současně sám připustil požadovanou změnu žaloby.

V situaci, kdy dovolání nesměřuje proti jakékoli části zrušujícího usnesení odvolacího soudu ze dne 5. června 2008, se okolnost, že odvolací soud připustil stejnou změnu žaloby, kterou shledal předtím nepřipustnou soud prvního stupně, nemůže projevit ani jako vada řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (předmět žaloby byl takto závazně určen).

Zbývá dodat, že v R 75/2006 (z nějž odvolací soud vyšel) uzavřel Nejvyšší soud, že konkursní věřitel, jehož právo na oddělené uspokojení bylo popřeno, musí v žalobním petitu, jímž se domáhá určení tohoto práva, uvést jednak řádnou identifikaci věřitelovy zajištěné pohledávky, jednak identifikaci majetku sepsaného v konkursní podstatě úpadce, z jehož zpeněžení má být uspokojena zajištěná pohledávka tohoto věřitele.

V situaci, kdy zástavní věřitel uplatňuje v konkursu vedeném na majetek zástavního dlužníka pouze pohledávku z titulu zástavního práva (jelikož jeho osobním dlužníkem je jiná osoba) a kdy stejný požadavek plyne (po popření pohledávky při přezkumném jednání) z obsahu žaloby o požadované určení, však požadavek ustanovení § 79 odst. 1 věty druhé o. s. ř., aby ze žaloby bylo patrné, čeho se žalobce domáhá, neznamená, že by žalobce byl povinen učinit soudu návrh na znění výroku jeho rozsudku (tzv. žalobní petit). Označí-li žalobce v žalobě přesně, určitě a srozumitelně povinnost, která má být žalovanému uložena rozhodnutím soudu, soud nepostupuje v rozporu se zákonem, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku svého rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud musí dbát, aby vyjadřoval (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou skutečně domáhal (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2003, sp. zn. 21 Cdo 909/2003, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2003, pod číslem 152).

V posuzované věci bylo již z původního textu žaloby (byť nikoli přímo ze žalobního petitu) patrné, že žalobce se dožaduje určení existence pohledávky uplatněné v konkursu vedeném na majetek úpadkyně (coby zástavního, leč nikoli již osobního, dlužníka) s právem na oddělené uspokojení z označených nemovitostí. Následné žalobcovo podání (z 22. ledna 2004), byť formálně označené jako

„změna žaloby“, tak v rozsahu v němž se týká požadavku, o kterém v konečném důsledku rozhodl odvolací soud napadeným rozhodnutím, nebylo změnou žaloby, nýbrž jejím zpřesněním. Tomu ostatně koresponduje i postup soudu prvního stupně, jenž se projevil výzvou ze dne 14. listopadu 2003.

K tomu, aby odvolací soud rozhodl o věci samé způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí, tudíž výrok o připuštění změny žaloby (obsažený ve zrušujícím usnesení ze dne 5. června 2008) nepotřeboval.

Dovolatelce se tak nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí ani prostřednictvím dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se nepodávají ani ze spisu; Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), její dovolání podle § 243b odst. 2 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)